

— А какво правятъ цѣль день, когато не учатъ?

— Играятъ на ритни-топка. Ходятъ на кино... О, колко много ходятъ на кино! Слушатъ радио... Носятъ пушки и се учатъ да стрелятъ...

Изплашиха се горскитѣ жители.

— Приказчице, и насъ ли ще стрелятъ?

— Разбира се. Защо имъ сж тогава пушкитѣ!

— О, това не е вѣрно. Децата сж добри. Нѣкой ги учи на тѣзи работи.

— Голѣмитѣ.

— Защо?

— Нѣматъ време да имъ разказватъ хубави приказки, нито оставатъ при тѣхъ да имъ четатъ книжки, а ги оставятъ да правятъ каквото си искатъ—и тѣ ме забравиха.

— Е, видѣ ли, децата сж добри, тѣ не сж виновни. Дотърча друго зайче.

— Стани, приказчице, хей тамъ, на края на гората, сж седнали деца. Набрали сж ягоди и цвѣтя. Иди при тѣхъ. Тѣ сж дошли въ гората да те търсятъ.

Зарадваха се всички.

— Колко е хубаво, че децата не сж забравили приказката! О, приказката ще живѣе вѣчно, защото вѣчно ще има деца!